

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 850/2024
09.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. бр.461/23 од 05.12.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.55/24 од 27.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Лазића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. бр.461/23 од 05.12.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.55/24 од 27.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К. бр.461/23 од 05.12.2023. године окривљена АА је оглашена кривом да је извршила кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, па јој је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, према окривљеној је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилима „Б“ категорије у трајању од три месеца по правноснажности пресуде.

Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, а окривљена је обавезана да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара, те да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 38.698,34 динара на рачун Основног јавног тужилаштва у Зрењанину, да надокнади трошкове Основном суду у Зрењанину у износу од 22.298,97 динара, као и да надокнади трошкове пуномоћника оштећеног, чију висину ће суд утврдити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 бр.55/24 од 27.02.2024. године одбијене су, као неосноване, жалба Основног јавног тужилаштва у Зрењанину, жалба окривљене АА и жалба браниоца окривљене, па је потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.461/23 од 05.12.2023. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Драган Лазић, због повреде закона из члана 18. Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде и утврди повреду закона. Иако формално не означава, из саме садржине захтева за заштиту законитости произилази да бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни суд је након испитивања поднетог захтева за заштиту законитости, у смислу члана 487. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене наводи изнетих у захтеву браниоца окривљене, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Лазића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, односно да дело за које се окривљена гони није кривично дело, бранилац истиче да су у конкретном случају испуњени услови из члана 18. Кривичног законика, односно да се ради о делу малог значаја. Бранилац наведено образлаже тиме да суд није узео у обзир утврђено чињенично стање током поступка, пропусти учесника, незнатне последице по оштећеног, те чињеницу да је окривљена дело извршила из нехата, неосуђиваност окривљене, те чињенице да је за наведено дело била прописана новчана казна или казна затвора до једне године.

Исти наводи захтева, били су истакнути у жалби браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Лазића те били предмет разматрања Вишег суда у Зрењанину који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде. Виши суд у Зрењанину, као другостепени, је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 5, став 4 своје одлуке Кж1 бр.55/24 од 27.02.2024. године изнео јасне и довољне разлоге, а које Врховни суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

И по оцени Врховног суда, у конкретном случају нема места за примену института дело малог значаја описаног у члану 18. Кривичног законика, из разлога што из изреке пресуде произилази да окривљена у конкретној ситуацији није прилагодила брзину возила тако да може безбедно да пропусти пешака, те да је оштећеног ударила на обележеном пешачком прелазу, да је оштећени том приликом задобио лаке телесне повреде, те чињенице да је и сам оштећени против окривљене поднео имовинскоправни захтев.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац истиче да од стране вештака саобраћајне струке нису дата објашњења да ли је и на страни пешака било пропуста и доприноса настанку саобраћајне незгоде, а посебно имајући у виду да је вештак саобраћајне струке у свом налазу дао временску и просторну анализу и три опције у зависности од кретања возила на коловозу, те да управо ситуација под тачком 1. указује на правилно понашање окривљене у саобраћају и њено кретање по коловозу у складу са законом и саобраћајном ситуацијом и дате одбране да се пешак изненада појавио на пешачком прелазу.

По оцени Врховног суда, на овај начин бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепшених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа и то налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Бранилац у осталом делу захтева указује и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, сматрајући да је суд повредио и одредбу члана 54. Кривичног законика и општа правила о одмеравању казне, посебно имајући у виду прописану казну за ово кривично дело, као и чињеницу да на страни окривљене није било отежавајућих околности, па су по оцени браниоца били испуњени сви услови за изрицање судске опомене у складу са чланом 77. КЗ. Како наведена повреда одредаба ЗКП из члана 441. став 1. ЗКП, не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд ни у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић-Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић